

מ"ת 23772/08/14 - מלכה לייפר נגד היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 23772-08-14 מדינת ישראל נ' לייפר (עציר)

בפני כבוד השופט אביגדור דורות

המבקשת:

מלכה לייפר (עצירה)

על ידי ב"כ עו"ד יהודה פריד

נגד

המשיב:

היועץ המשפטי לממשלה

על ידי ב"כ עו"ד מתן עקיבא

החלטה

לפניי בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרה של המבקשת, ובקשה להורות על שחרורה ממעצר מאחורי סורג וברית, עד למתן החלטה בעתירה להסגרתה לאוסטרליה בתה"ג 23733-08-14.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 17.8.2014 הוגשה נגד המבקשת עתירה להכרזתה בת הסגרה לאוסטרליה (תה"ג 23733-08-14). על פי בקשת ההסגרה, המבקשת מבוקשת באוסטרליה כדי להעמידה לדין שם בגין ביצוע עבירות מין בין השנים 2004-2008 בשלוש קטינות, תלמידות בית ספר שבו שימשה המבקשת כמורה ומנהלת, תוך ניצול מעמדה ותמימותן של הקטינות. בבקשת ההסגרה מיוחסים למבקשת 45 אישומים של מעשה מגונה; 13 אישומים של מעשה מגונה בקטין; 11 אישומים של אינוס וכן שלושה אישומים של ביצוע אקט של חדירה מינית. ביום 6.3.2008 הושעתה המבקשת מבית הספר והיא נמלטה לישראל. במרץ 2012 הוצא נגד המבקשת צו מעצר בבית משפט באוסטרליה.
2. ביום 2.9.2014 הורה בית משפט זה (כב' השופט י' מרזל) על מעצרה של המבקשת עד למתן החלטה בבקשת ההסגרה, לאחר שקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירות המיוחסות לה וקיומו של חשש להימלטות מאימת הדין.
3. ביום 6.10.2014 הורה בית המשפט (כב' השופט ר' וינוגרד) על שחרורה של המבקשת למעצר בית במגדל העמק, ביחידת דיור הצמודה לדירתו של כב' הרב גרוסמן, כאשר הרב גרוסמן ורעייתו משמשים כמפקחים נוספים על מעצר הבית, בנוסף למפקחים האחרים שנקבעו. בית המשפט הורה כאמור, לאחר שהשתכנע מהעדר חשש להימלטות המבקשת מהדין, לאור מתן פסק הלכה של דמויות רבניות בעלות שיעור קומה, האוסר על בריחה או הברחת המבקשת או מתן סיוע לה בכל דרך שהיא.
4. ביום 2.6.2016 החליט בית המשפט (כב' השופט א' כהן), שדן בבקשת ההסגרה, להורות על הפסקת

ההליכים נגד המבקשת, לאחר שהפסיכיאטר המחוזי קבע כי היא אינה כשירה לעמוד לדין וניתנה הוראה לטיפול מרפאתי כפוי לתקופה של עשר שנים.

5. מאז הופסקו ההליכים, המבקשת הייתה מטופלת במרפאה של הפסיכיאטר המחוזי בירושלים. המבקשת הגיעה למרפאת אחת לחודש וטופלה על ידי שתי רופאות פסיכיאטריות. בעניינה התקיימו שלוש ועדות פסיכיאטריות, שהאחרונה בהן הייתה ביום 23.1.2018. בהסתמך על דו"ח מטעם הפסיכיאטריות המטפלות, הוועדות הפסיכיאטריות שבו וקבעו כי המבקשת אינה כשירה לעמוד לדין.

6. המשיב טען, כי בידיו ראיות לכך כי המבקשת התחזתה כחולת נפש כאשר התייצבה בפני הרופאות הפסיכיאטריות המטפלות ובפני הוועדות הפסיכיאטריות, כאשר התחזתה נעשתה במטרה להתחמק מהליך ההסגרה. בגין כך אף נפתחה נגד המבקשת חקירת משטרה. המשיב הצביע על ראיות שנאספו במהלכה של חקירה סמויה, מהן עולה, לטענתו, כי המבקשת התחזתה כחולת נפש, בעוד זו תועדה מנהלת אורח חיים נורמטיבי, מבצעת קניות לבדה, כותבת המחאה בסניף דואר, משוחחת עם חברים ובני משפחה ונשמעת בהאזנות סתר כשהיא משוחחת עם אחרים ככל האדם.

7. ביום 14.2.2018 התקיים דיון בבקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט לשחרר את המבקשת למעצר בית.

8. בהחלטה מיום 14.2.2018 קבע בית המשפט (כב' השופט ר' יונגורד), כי הראיות שהוצגו בפניו בהליך המעצר לצורך ההסגרה מקימות בסיס ראיתי לבדיקה מעמיקה על ידי הפסיכיאטר המחוזי - והורה על מעצרה של המבקשת בתנאי אשפוז פסיכיאטרי עד להחלטה אחרת ובמקביל הורה כי המבקשת תיבדק על ידי הפסיכיאטר המחוזי ש"יערוך חוו"ד בעניינה של המבקשת ויקבע אם אכן יש מקום לטענות בעניין התחזותה ואם היא מסוגלת לעמוד לדין".

9. ביום 25.2.2018 הוגשה לבית המשפט חוות דעת בעניינה של המבקשת שנערכה על ידי ד"ר איגור ברש, סגן מנהל בית החולים "איתנים" וד"ר דניאל ארגו, פסיכיאטר מומחה, שמונו לכתיבת חוות הדעת על ידי ד"ר צ'רנס, הפסיכיאטר המחוזי (להלן: "חוות הדעת"). בחוות הדעת נקבע כי המבקשת אינה סובלת ממחלת נפש במובנה המשפטי, מבינה את משמעות ההליך המשפטי וכשירה לעמוד לדין.

10. ביום 27.2.2018 קבע בית המשפט (כב' השופט ר' יונגורד), כי די בחוות הדעת כדי "לבסס קיומן של ראיות לכאורה בנוגע לטענה לפיה התחזותה המשיבה כמי שסובלת ממחלת נפש...". בהמשך החלטתו התבקש הפסיכיאטר המחוזי להשיב לבית המשפט באשר למקום שבו אמורה להיעצר המבקשת, בבית חולים פסיכיאטר, או באגף פסיכיאטרי של בית הסוהר.

11. ביום 4.3.2018 הוגשה חוות דעת משלימה על ידי ד"ר ברש וד"ר ארגו (להלן: "חוות הדעת

המשלימה) לפיה המבקשת אינה זקוקה לאשפוז בבית חולים פסיכיאטרי - בו ביום הוגש גם מכתבו של הפסיכיאטר המחוזי המפנה אל חוות הדעת.

12. על האף האמור בחוות הדעת ובחוות הדעת המשלימה, ביום 7.3.2018 החליט בית המשפט (כב' השופט ר' יונגרד) על שחרורה של המבקשת בקובעו כך: **"בנקודת הזמן בו אנו מצויים, כאשר אין עוד טעם בהמשך אשפוז פסיכיאטרי מחד, וקיים חשש למצבה הנפשי של המשיבה אם תשהה במעצר ממושך מאידך, הגעתי לכלל מסקנה לפיה יש לאמץ את החלופה המוצעת בדומה לדרך בה הוצעה חלופה דומה במסגרת ההחלטה מיום 16.10.2014 [צ"ל 6.10.2014 - א.ד.]. לפיכך, אני מורה על שחרורה של המשיבה מן המעצר למעצר בית מלא... תחת פיקוח של 24 שעות ביממה... ותחת השגחתו הרוחנית של הרב גרוסמן..."**

13. ביום 7.3.2018 ולאחר מתן ההחלטה הנ"ל הגיש הפסיכיאטר המחוזי מכתב בו הוא מאמץ הן את חוות הדעת והן את חוות הדעת המשלימה של הרופאים הבודקים: **"חוות דעתם של הבודקים ד"ר ברש וד"ר ארגו מקובלת עלי מקצועית הן מבחינת התוכן והן מבחינת ההתייחסות לשאלות בית המשפט"**.

על החלטת בית המשפט מיום 7.3.2018 הוגש ערר המשיב לבית המשפט העליון.

ביום 18.3.2018 קיבל בית המשפט העליון את הערר והורה על מעצר המבקשת עד למתן החלטה בעתירה להסגרתה לאוסטרליה (בש"פ 2003/18).

14. בית המשפט העליון קבע בהחלטתו, בכל הנוגע לראיות לכאורה המצויות בבסיס הבקשה לחידוש בקשת ההסגרה והעיון מחדש בהחלטת השחרור, כי בעת הדיון בפני בית משפט זה, אלה התמצו בחוות הדעת ודיסק המתעד סרטונים בהם נראית ונשמעת המבקשת מתנהלת ומשוחחת בענייני דיומא כאחת האדם, ולא כחולת נפש שאינה מסוגלת לתפקד, השוכבת כל היום במיטתה כטענת קרוביה בפני הרופאות הפסיכיאטריות המטפלות והוועדות הפסיכיאטריות. נקבע כי סרטונים ושיחות אלה מחזקים את ממצאי חוות הדעת בדבר התחזותה של המבקשת וכי עיון בחוות הדעת הרפואית המתפרשת על 18 עמודים מלמד כי בחוות הדעת יש התייחסות מפורטת למצבה הנפשי של המבקשת, אשפוזיה, האבחנות שניתנו בעניינה לאורך כל התקופה מאז הגעתה ארצה לאחר שנמלטה מאוסטרליה וכן התייחסות מפורטת גם לסרטוני המעקב אחרי המבקשת והשיחות שביצעה, כאשר בסיכום חוות הדעת נכתב כי: **"מדובר באישה שאינה סובלת ממחלת נפש... נתונה לאורך 10 שנים בהליך משפטי הדורש את הסגרתה לאוסטרליה... בכל הצמתים של ההליך המשפטי הנבדקת הגיבה לאיום ההסגרה בתמונה קלינית מוקצנת שכללה מרכיבים של התחזות. בין התקופות הללו ניהלה אורח חיים רגיל ותפקדה בצורה תקינה. מהלך זה שומט את הקרקע מתחת לטענה שמדובר במחלת נפש ממושכת... על פי כלל המידע הנבדקת מבינה את משמעות ההליך המשפטי ואת חומרת המעשים המיוחסים לה ולכן מפחדת מהשלכות ההליך המשפטי ומהעונש הצפוי לה. זאת הסיבה שמגיבה לסיטואציה משפטית בהקצנה ובהצגת סימני מחלת נפש קשה תוך הבנה שרק קיום של מחלה כזו יכולה לחלצה מאימת הדין. לאור**

כל הנ"ל אנו סבורים כי הנבדקת כשירה לעמוד לדין".

15. בית המשפט העליון ציין ביחס לחוות הדעת כדלקמן:

"בעמוד 9 לחווה"ד יש התייחסות לשיחות הטלפון שניהלה המשיבה בימים שבין 17.1.2018 - 3.2.2018 שם נכתב "בהאזנה לשיחות נשמעת גב' לייפר מדברת בענייניות, בקול מתגונן ותואם את תוכן השיחה, ללא סימני מצוקה וניכר כי מתמצאת היטב בכל המובנים. מדובר על אותם ימים ממש בהם נבדקה על ידי ועדה פסיכיאטרית, חדר מיון איתנים ועל ידי רופא פרטי, ובכל המקרים לא היתה מסוגלת כלל לדבר ולשתף פעולה עם הבודקים".

בעמוד 10-11 לחווה"ד התייחסו הבודקים לסרטונים ולצילומי הסטילס, כאשר התמונה העולה מהסרטונים והתמונות עומדת בניגוד גמור להתנהלות בבדיקות פסיכיאטריות שנערכו באותם ימים. ניתן לסכם ולאמר לעת הזו ולצורך העיון מחדש בהחלטת המעצר וחידוש בקשת ההסגרה, כי די בתשתית הראייתית הלכאורית שהונחה".

16. לאור הדברים הללו נקבע בהחלטה מיום 18.3.18 כי אין כל מקום ליתן אמון במבקשת ובכך שהיא תקיים את תנאי שחרורה וכי היא שחקה עד דק את האמון שניתן בה וניצלה אותו לשם הימלטות מהדין. נקבע כי התחזותה כחולת נפש היתה בבחינת בריחה מאימת הדין ושיבוש מהלכי משפט, שהרי הצלחת ההתחזות הביאה להפסקת ההליכים נגדה והיא הפכה לאדם חופשי, ולבד מצו עיכוב יציאה מן הארץ שנותר נגדה, כל שאר הערבויות שניתנו על ידה בוטלו.

לסיכום נקבע כי אי שפיותה שמשה למבקשת "עיר מקלט" מאימת הדין ואם מוסיפים לכך את עובדת הימלטותה של המבקשת מאוסטרליה והחשש המובנה מעצם קיומם של הליכי הסגרה נגדה, שחודשו לאחר חשיפת התחזותה, הרי שהחשש להימלטות מאימת הדין הוא בגדר חשש ממשי ומוגבר לאור התנהלותה של המבקשת עד כה.

הבקשה וטענות הצדדים

17. בבקשה לעיון חוזר נכתב על ידי ב"כ המבקשת כי במסגרת התנהלות המשיב, הנעה בין רשלנות משוועת להתנהלות מכוונת, הוצגו לפסיכיאטר המחוזי ראיות חסרות שחר, שיש בהן כדי להעיד לכאורה כי המבקשת התחזתה על מנת להתחמק מהליכי ההסגרה, אולם "עיון בחומר החקירה, מסמך אחר מסמך, אשר עמדו בבסיס חוות הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי מלמד כי התשתית הראייתית אשר עמדה בפני עורכי חוות הדעת שונה בתכלית" וכי עורכי חוות הדעת "הולכו שולל אחר ראיות עובדתיות שאין בהן דבר וחצי דבר המבסס טענת התחזות". עוד נטען בבקשה כי רופאי שירות בתי הסוהר "מעניקים למבקשת טיפול פסיכיאטרי - ממש כך" והיא מקבלת תרופה "המיועדת לטיפול במצבים פסיכיאטריים חריפים".

18. בדיון שהתקיים בפני ביום 20.6.17 הפנה ב"כ המבקשת לאמור בעמוד 9 של חוות הדעת, שם נכתב כי התמונה הקלינית, "של מטופלת אשר איננה מתפקדת כלל, מרותקת למיטתה ונמצאת על סף מינוי אפוטרופוס לענייניה, שונה בתכלית השוני מהתמונה שמצטיירת על פי המסמכים שהועברו לידינו". נטען כי המשותף למסמכים הרפואיים אשר מכילים את התמונה הקלינית הנ"ל הוא העובדה שזו לא נאמרה על ידי גורם מוסמך אלא על ידי הגב' רבקה זיילבאלד, שהינה גיסתה של המבקשת, המלווה אותה לכל בדיקותיה החוזרות אצל ד"ר דינרשטיין, החל משלהי שנת 2016 ועד לחודש ינואר 2018. הטענה היא, כי על פי הודעתה במשטרה, הגיסה מבקרת את המבקשת בביתה אחת למספר חודשים בלבד ולפיכך, לא ניתן להסתמך על "התמונה הקלינית" אשר נולדה מפיה וכי חוות הדעת אשר קבעו כי המבקשת אינה כשירה לעמוד לדין לא התבססו על נתון זה כלל ועיקר. לטענת ב"כ המבקשת, אין בדל ראייה אשר מלמד על תפקודה של המבקשת במועדים הקריטיים סביב יום הוועדה (28.1.18) - לא האזנות סתר, לא מעקבים ולא עדויות שכנים. כמו כן נטען שגם בחינת תמלילי ההקלטות ושיחות הטלפון, אשר על פי האמור בחוות הדעת, עומדות בניגוד גמור להתנהגות המבקשת בשלוש הבדיקות הפסיכיאטריות שנערכו בימים 21-23.2.18, מגלות כי המבקשת לא היתה צד להן, אלא דוברים אחרים. זאת ועוד. נטען כי עורכי חוות הדעת הוטעו גם לחשוב כי בימים הקובעים (21-23.1.18) בוצעו על ידי המבקשת פעולות פיננסיות אשר עומדות בסתירה למצבה באותם ימים ממש (הפקדות מזומן ביום 23.1.18; רכישה בבית עסק בסך של 154 ₪ ביום 23.1.18; עסקה ביום 21.1.18 על סך 18 ₪). נטען כי הפקדות המזומן לא בוצעו כלל על ידי המבקשת (לפי מספרי תעודות הזהות של המפקידים), כי הרכישה בבית העסק לא התבצעה על ידי המבקשת וכי "העסקה" על סך 18 ₪ היא בכלל תרומה על בסיס הוראת קבע. עוד נטען כי בחוות הדעת נקבע כי המבקשת לא רכשה תרופות שנרשמו לה, בעוד שלמעשה התרופות נרכשו על ידה בקופת חולים לאומית, דבר שלא נבדק.

באשר לעדויות השכנים, נטען כי אין בהם אינדיקציה להתנהגות המבקשת במועדים הקובעים (21-23.1.18) ואילו הודעות התומכות בעמדת המבקשת (של חיים בריזל ושל אחיה) לא הועברו לעיון הפסיכיאטר המחוזי.

במהלך הדיון הוגש לעיוני קלסר תיק מוצגים עב כרס, הכולל 50 מוצגים, עליו הסתמך ב"כ המבקשת במהלך השמעת טיעונו.

19. לטענת ב"כ המבקשת, עד היום לא הוגש כנגד המבקשת כתב אישום על התחזות למרות שהחקירה הסתיימה ואף יש לתמוה מדוע אין ממצאים כלשהם לאחר יום 17.1.18 ועד ליום 23.1.18. נרמז כי ייתכן שהחקירה והמעקבים נמשכו באותם ימים אבל הממצאים לא הוצגו, מחמת שאינם תואמים לתיזה של המשיב.

20. לטענת המשיב, היה על המבקשת להגיש חוות דעת פסיכיאטרית נגדית לצורך תמיכה בבקשה לעיון חוזר, דבר שלא נעשה. עוד נטען, בהקשר זה, כי בתיק העיקרי (בקשת ההסגרה) הורתה כב' השופטת ח' לומפ על הגשת חוות דעת עדכנית של ד"ר ויסברוד ונכון להעביר את טענות המבקשת, כפי שבאו לידי ביטוי בפרוטוקול הישיבה מיום 20.6.18 אליה, על מנת שתתייחס לטענות המבקשת בחוות דעתה הצפויה להיות מוגשת ביום 15.7.18. ב"כ המשיב טען בדיון כי טענות ב"כ המבקשת, בדבר התמוטטות נפשית לפני דיוני בית המשפט, יכולות להיות נכונות רק עד להחלטה על הפסקת הליכי ההסדרה ועל כן,

לאחר הסרת איום ההסגרה, ניתן היה לצפות לשיפור במצבה של המבקשת. בפועל, כך נטען, עולה תמונה אחרת מן הדוחות של המרכז הרפואי הרצוג, המלמדים על החרפה במצבה עד כדי השמעת כוונה לפעול להוצאת חוות הדעת לשם בקשת אפוטרופסות ביחס למבקשת, עקב חוסר תפקודה.

בסיום הדיון הוגש לעיוני קלסר הכולל את חומר החקירה, בו עיינתי לאחר הדיון.

דיון והכרעה

21. עיון בחוות הדעת מיום 25.2.18 שנערכה על ידי ד"ר איגור ברש וד"ר דניאל ארגי מלמד כי המומחים הנ"ל בחנו תוצרי חקירה כדלקמן:

1. תמלילי והקלטות שיחות טלפון בין התאריכים 8.2.18 - 17.1.18 בהן נשמעת המבקשת מדברת בענייניות, ללא כל סימני מצוקה וכי ניכר כי היא מתמצאת היטב בכל המובנים. פורטו בחוות הדעת 21 שיחות טלפון.

2. צילומי סטילס, וידאו ודוחות מעקב, במהלך החודשים דצמבר 2017 וינואר 2018, בהם מתועדת המבקשת מנהלת שיחות טלפון, עורכת קניות, מארחת אנשים, נוסעת בגפה לעיר אחרת, רושמת המחאות ומנהלת שיחות חולין. פורטו בחוות הדעת 7 דוגמאות של סרטונים ותמונות סטילס.

3. רישומים מבנק הדואר, וצילומי שיקים עם חתימת המבקשת.

4. עדויות של שכני המבקשת המעידים על אישה מתפקדת, אשר יוצרת ומשמרת קשרים חברתיים, דואגת לסייע בהשלמת מניין בבית כנסת, מבקשת ומחזירה הלוואות, מסייעת בבישול וקניות ובהסדרת מקום בגן. צוין במיוחד סיוע בקבלת תרומות מיהודי אוסטרליה תוך מתן אזהרה שלא להזכיר את שמה של המבקשת, כדי לא לפגוע בסיכוי לקבל תרומות, דבר המעיד על כושר שיפוט מצד המבקשת לגבי העבירות בהן היא חשודה והשלכותיהן.

חוות הדעת מפרטת 6 עדויות של שכנים ועדים שהכירו את המבקשת.

5. אי רכישת תרופות פסיכיאטריות על פי מאגר המידע של קופ"ח כללית.

6. עוד צוין בחוות הדעת מפגש שהתקיים בין אחיה ובנה של המבקשת לבינה במקום אשפוז באישור משטרת ישראל. בחוות הדעת מתואר כי בני המשפחה פרקו את הסוללות ממכשירי הטלפון הניידים שלהם ובמהלך הביקור נראתה המבקשת משוחחת עמם, אוכלת מהאוכל שהובא עבורה ועם כניסת שליחת פיצה לחדר, התנהגות המבקשת השתנתה והפכה להיות

דומה להתנהגותה במחלקה.

22. ב"כ המבקשת הצביע על כך כי למסקנת עורכי חוות הדעת, כי התנהגותה "הרגילה" של המבקשת התרחשה באותם ימים ממש בהם נבדקה על ידי ועדה פסיכיאטרית (21-23.1.18), במהלכם ישבה במבט מושפל, פרצה ביבבות ולא הגיבה לפניות חוזרות, אינה נכונה ואינה מבוססת על תוצרי החקירה שפורטו בחוות הדעת.

23. מתוך 21 שיחות הטלפון המפורטות בחוות הדעת רק שלוש התבצעו בין 22.1.18 לבין 3.2.18 ושוכנעתי כי באותן שיחות, המבקשת לא השתתפה. ב"כ המשיב אישר זאת בדיון וטען כי מדובר בתקלה, בעקבות כך שהמטרה העבירה את חומר החקירה לרופאים לפני שהפרקליטות עברה על החומר.

24. באופן דומה, הרישומים בבנק הדואר עליהם הסתמכו עורכי חוות הדעת אינם מלמדים כי המבקשת ניהלה עניינים כספיים בימים 21-23.1.18, בהם נבדקה על ידי רופאים והציגה תמונה קלינית שאינה מתיישבת עם הפקדת שיקים בבנק ורכישת מוצרים. כך עולה, לכאורה, מן החומר שהוצג בקלסר המוצגים מטעם המבקשת.

25. עדויות השכנים שתוארו בחוות הדעת אינן מתייחסות ספציפית לימים 21-23.1.18 וניתן לקבל את הטענה כי יש בהן כדי ללמד על התנהגות המבקשת עד לחודש ינואר 2018 ולא במהלכו.

26. מהי המסקנה העולה מן האמור לעיל? זוהי השאלה שבה ראוי להתרכז. בהקשר זה, איני מקבל את התיזה של ב"כ המבקשת, על פיה, רק עדויות המלמדות על התחזות בשלושת הימים "הקריטיים" לטענתו (21-23.1.18) יכולות להצדיק את מסקנת חוות הדעת, ובהעדר ראיות מסוג זה ביחס לאותם ימים ממש, נשמטת הקרקע תחת הדעת, באופן המצדיק את קבלת הבקשה לעיון חוזר.

27. מן הראוי, בהקשר זה, להפנות לפרק הדיון בחוות הדעת. בפרק זה צוינו הדברים הבאים:

"בסיכומי המחלקה של כלל אשפוזיה ב"שלוותה" וב"תל השומר" נכתב כי דפוס המחלה של גב' לייפר אינו אופייני ובחלק מהאשפוזים עלתה אפשרות כי היא מתחלה. במכתבי השחרור מאשפוזים אלו מעולם לא ניתנה אבחנה על הספקטרום הפסיכיאטרי או האפקטיבי וכאבחנה צוינה הפרעת הסתגלות והפרעת אישיות או שנבחרה הכותרת הלא מחייבת "הפרעה פסיכיאטרית לא מוגדרת" (Psychiatric disorder NOS). כל האבחנות אינן מהוות מחלת נפש במובנה המשפטי.

לאחר שהליך הסגרתה נעצר, והתבקש צו טיפול מרפאתי בעניינה, לא נזקקה עוד לאשפוזים. בתקופה זו, הנפרשת על פני שנה וחצי, נבדקה מספר פעמים על ידי פסיכיאטרים. בכל הבדיקות הציגה בסיוע מקרוביה תמונה קלינית של אישה שאיננה מתפקדת כלל, מבלה את כל ימיה במיטה ונזקקת לסיוע

צמוד בפעולות היום יום כגון הלבשה ואכילה.

יחד עם זאת על פי שלל העדויות שהובאו לעיל - באותה תקופה ממש תפקדה בצורה רגילה לחלוטין - וללא כל עדות לקיומה של מחלת נפש פעילה. בכלל זה באותם ימים ממש הציגה תמונה קלינית כה קיצונית בבדיקות רפואיות.

הסימפטומים שהציגה המטופלת כללו ירידה תפקודית עד כדי חוסר יכולת לתקשר, הסתגרות קיצונית, חוסר התמצאות בזמן ובמרחב, הזיות שמיעה ומחשבות שווא של רדיפה. תמונה קלינית זו, אך שנדירה בעוצמה כזאת בגילה של גב' לייפר, העלתה אצל הפסיכיאטרים השונים חשד להפרעה על הספקטרום הפסיכוטי.

אלא שכעת אנו יודעים כי החרפות קיצוניות אלו התרחשו אך ורק בשני מצבים-במגעיה של גב' לייפר עם המערכת המשפטית ובזמן בדיקותיה על ידי פסיכיאטרים.

כפי שפרטנו וכפי שמצטייר מדיווחים של שכניה ומכריה הרי שבכל שאר הזמן מדובר על אישה מתפקדת, מתמצאת בכל המובנים, מעורבת חברתית, מנהלת קשרים חברתיים ענפים, פעילה בקהילה הדתות על שלל פעילותיה ומנהלת באופן עצמאי את נושא הכספים בביתה. תמונה העומדת בסתירה לחוסר התפקוד שהציגו בני משפחתה בפני בודקיה, עד כדי קושי בביצוע משימות ADL בסיסיות.

תנודות קיצוניות כאלה - לעיתים בפרק זמן של יום בודד - בין תפקוד תקין לחלוטין לחוסר תפקוד מוחלט כפי שדווח על ידי קרוביה ונצפה בבדיקותיה אינו מאפיין מחלת נפש על הספקטרום הפסיכוטי - ובכלל זה דיכאון פסיכוטי. בוודאי כשלוקחים בחשבון שלא נעשו כל שינויים בטיפול התרופתי במקביל לשינויים אלו.

מכלול הדברים מוביל אותנו למסקנה כי ייתכן אומנם שגב' לייפר סבלה לאורך השנים מקושי בשליטה בדחפים ומתגובות חריגות למצבי לחץ - אך לא ממחלת נפש במובן המשפטי של המונח. כמו כן, נעשה על ידה שימוש בסימפטומים שונים על מנת לעשות לכל הפחות אגרביה (הקצנה) של מצבה אם לא התחלות של ממש".

בפרק הסיכום של חוות הדעת נאמר כך:

"מדובר באישה שאינה סובלת ממחלת נפש במובן המשפטי, נתונה לאורך 10 שנים בהליך משפטי הדורש את הסגרתה לאוסטרליה שם בוצעו מעשיה נשואי האישום. בכל הצמתים של ההליך המשפטי הנבדקת הגיבה לאיום ההסגרה בתמונה קלינית מוקצנת שכללה מרכיבים של התחזות. בין התקופות הללו ניהלה אורח חיים רגיל ותפקדה בצורה תקינה.

מהלך זה שומט את הקרקע מתחת לטענה שמדובר במחלת נפש ממושכת. חשוב לציין כי לאור הפערים המתוארים בחוות דעת לא ניתן לקבוע את כשירותה הדינית על סמך התמונה הקלינית אותה

מציגה הנבדקת בנסיבות של הסתכלות זו בלבד, אלא על סמך מלוא המידע המשפטי הרפואי שנצבר במהלך העשור האחרון".

28. מן הדברים האמורים ניתן ללמוד כי חוות הדעת אינה מבוססת על סמך התמונה הקלינית אותה הציגה המבקשת בנסיבות של הסתכלות בימים 21-23.1.18, אלא על סמך מלוא המידע הרפואי שנצבר במהלך תקופה ארוכה.

ב"כ המבקשת לא טען דבר ביחס לסרטונים ולשיחות הטלפון שפורטו בחוות הדעת, המתייחסים לימים שבין 13.12.17 לבין 4.1.18 וכן לימים בין 9.1.17 לבין 18.1.18 ואין הוא חולק על כך כי אותם סרטונים ושיחות הטלפון מלמדים על תפקוד "רגיל" לכאורה, על קיום קשרים חברתיים; על עריכת קניות; רישום שיקים; והתנהגות המעידה כי המבקשת נראית ערנית, מחייכת וצוחקת; ומשוחחת בטלפון ועם עוברי אורח. לא ניתן להתעלם מן התצפיות על המבקשת באותם סרטונים ומתוכן השיחות הטלפוניות שהוקלטו.

29. לא התעלמתי מטענות ב"כ המבקש בדבר פגמים בדוחות החוקרים (העדר חתימה, פגם בשרשרת הראייתית, סרטונים מקוטעים, העדר דו"ח חקירה שנכתב בשטח ועוד). וכן מאי העברת עדויות לכותבי חוות הדעת, התומכות בטענות המבקשת (חיים בריזל ויעקב זיילבאלד) ובנוגע לחוות הדעת האוסטרלית. כמו כן, לא התעלמתי מן התעודה הרפואית מיום 19.2.18 של פרופ' ש.טיאנו (נספח כ"ה לתיק המוצגים) על פיה, חולים במחלקה פסיכיאטרית פתוחה או במחלקת יום, מסוגלים לתפקד בעתות רגיעה ויכולים להגיע למצבי ניתוק בעיתות דחק. אין בתעודה הרפואית הנ"ל כדי להוות משקל נגד לחוות הדעת המקיפה, נשוא החלטה זו. אין, לדעתי, בכל אלה כדי לערער את מסקנות חוות הדעת, המבוססות על ההיסטוריה הרפואית של המבקשת ועל חומר רפואי מקיף במהלך שנים רבות, בוודאי בהעדר חוות דעת מקיפה ומעודכנת מטעם המבקשת, המתמודדת עם הקביעות והמסקנות של כותבי חוות הדעת.

30. אכן, יש בחוות הדעת התייחסות ספציפית לימים 21-23.1.18 ולניגוד הגמור שבין התנהגות המבקשת בפני הרופאים שבדקו אותה באותם ימים, לבין חומר החקירה שהרופאים סברו כי מעיד על התנהגות שונה בתכלית, באותם ימים ממש. כאמור לעיל, התברר כי חומר חקירה זה, המתייחס לשלושת ימי הבדיקות, אינו מתעד שיחות של המבקשת באותם ימים. כמו כן, כאמור לעיל, הרופאים כותבי חוות הדעת הסתמכו, בהקשר זה, על התנהלות פיננסית מצד המבקשת, אשר הוכח לכאורה כי התנהלות זו לא הייתה של המבקשת. נמצא, איפוא, כי חומר החקירה אינו תומך במסקנות כותבי חוות הדעת המתייחסות לאותם ימים ספציפיים (21-23.1.18), אולם אין בכך, לדעתי, כדי להשמיט את בסיס חוות הדעת, באופן שב"כ המבקשת טוען. הסיבה לכך היא, שחוות הדעת אינה מבוססת על הניגוד בין התנהגות המבקשת באותם ימים לבין התנהגותה היא על פי ממצאי החקירה, אף שניגוד זה מוזכר בחוות הדעת. חוות הדעת הינה מקיפה הרבה יותר ומתבססת על בחינת הדברים במספר הקשרים לאורך שנים ואיני מקבל שניתן להתעלם ממסקנותיה, בוודאי ללא חוות דעת נגדית או משלימה, המתייחסת להשלכות של העדר תצפיות אחר המבקשת באותם ימים ספציפיים.

31. זאת ועוד. לא נשמעה מפי ב"כ המבקשת כל התייחסות לאמור בחוות הדעת בדבר התנהגות המבקשת וקרוביה במהלך ביקורם של האחרונים אצלה, כמפורט בחוות הדעת (ראו לעיל, פסקה 21). הוא הדין ביחס לאמור בחוות הדעת בדבר האזהרה מפי המבקשת שלא לציין את שמה בכל הקשור לבקשת תרומות מיהודי אוסטרליה והשלכות אזהרה זו, כמפורט בחוות הדעת (ראו לעיל, פסקה 21). יש בהתנהגות המבקשת בשתי סיטואציות אלה כדי לתמוך באופן מובהק במסקנת המומחים בחוות הדעת.
32. לאור כל האמור לעיל, לא שוכנעתי כי יש מקום לקבל את הבקשה לעיון חוזר ולהורות על שחרורה של המבקשת לחלופה, כפי שהוצע על ידי ב"כ המבקשת. אין די בחומר שהוצג על ידי המבקשת (לרבות זה שמצוי בתיק המוצגים הכולל 50 מוצגים) כדי להביא למסקנה כי אין לקבל חוות הדעת מיום 25.2.18 ובעקבות כך, יש לחרוג ממסקנות בית המשפט העליון מיום 18.3.18.
33. הצעתו של ב"כ המשיב במהלך הדיון, לפיה יועבר פרוטוקול הדיון מיום 20.6.18 ותיק המוצגים מטעם המבקשת לד"ר וייסברוד, בטרם תוגש על ידה חוות דעת מעודכנת, נראית לי ראויה והוגנת ויתכן שיהיה מקום לבחון את הדברים פעם נוספת, לאחר שתתקבל חוות דעתה, בעקבות בחינת הדברים על ידה.

סוף דבר

34. הבקשה לעיון חוזר נדחית.
- המבקשת תישאר במעצר עד למתן החלטה בעתירה להסגרתה לאוסטרליה.

חומר החקירה שהוגש לעיוני מוחזר לב"כ המשיב.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ח, 1 ביולי 2018, במעמד הצדדים.

אביגדור דורות, שופט